

Missa exequial pel cardenal Ricard Maria Carles

▶ El dilluns dia 30 de desembre a les 12 del migdia, a la Catedral de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració d'una Missa exequial en sufragi del Sr. Cardenal Ricard Maria Carles i Gordó, arquebisbe emèrit de Barcelona. Va estar acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit

de Solsona, i un bon nombre de preveres. Hi participaren els seminaristes diocesans, religioses i fidels seglars. Mons. Saiz Meneses va recordar que el Sr. Cardenal va ser el pastor diocesà del territori de la nostra diòcesi entre els anys 1990 i 2004.

GLOSSA

Bon dia breu i fervorós

Un mossèn que en l'exercici del seu ministeri destacà per la dedicació a la vida parroquial i a les activitats amb infants, adolescents i joves, ha recollit i publicat, superats amb escreix els vuitanta anys, els seus records d'infantesa. Diu, referint-se a la iniciació en la pregària: «Recordo que fou la mare qui ens ensenyava a resar les primeres oracions abans d'anar a dormir; i, quan ens venia a despertar, obria els finestrons tot dient amb una certa cantarella: "Beneïda sigui la llum del dia i el Senyor que ens l'envia", i ens feia sortir del llit.»

Una bona manera de començar el nou dia recordant-se de Déu. Un esdeveniment de la vida quotidiana, llevar-se, esdevenia escola de pregària per a aquells infants, amb el mestratge de la mare.

Una jaculatòria és ocasió per fer Déu present i per aprendre a lloar i agrair des de la gratuïtat, establint també una relació d'amistat amb el Senyor. La jaculatòria en la cultura cristiana és una pregària o invocació breu i fervorosa que es memoritza com tantes altres pregàries. Però en la memorització i recitació repetida és important fer descobrir i assaborir el sentit de cada paraula i del conjunt de la pregària.

L'àmbit familiar basat en el sagrament del matrimoni és l'espai on radica l'Església domèstica en què els nostres infants, fills estimats de Déu, aprenen a pregar i a ser fidels a la pregària. És el primer lloc d'educació en la pregària. Espai per conèixer Jesús, estimar-lo i seguir-lo. La pregària amb els pares i amb els germans, cada dia, és un testimoni d'Església viva per als més petits. «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària» (Ac 1,14).

La mare del mossèn, quan aquest era infant, amb el seu gest d'obrir els finestrons i les paraules de la jaculatòria, donava un exemple públic de pregària, de lloança respectuosa i alegre per ajudar a viure el nou dia en presència de Déu. Exemple, també, de confiança en l'Esperit Sant, que ens ensenya a pregar en l'esperança. La senzilla i petita pregària comunitària en família ajudava a descobrir als seus fills que la pregària és un element essencial de la vida de fe i l'enforteix, fent evident i present que Déu acompanya tots i cadascun dels seus fills, tot el seu poble, sempre; i comença... enviant-nos la llum del dia, cada dia. «Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam» (Sl 40,2).

Enric Puig Jofra, SJ

Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

El dissabte dia 25 de gener, festa de la Conversió de l'Apòstol Sant Pau, a les 20.30 h, Mons. Salvador Cristau i Coll, bisbe auxiliar de Terrassa presidirà a la Catedral la celebració de Vespres amb participació de ministres i fidels d'altres confessions cristianes.

REMEU MAR ENDINS

Avançar en el camí ecumènic

Ens trobem en plena Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que se celebra cada any del 18 al 25 de gener i que es clou en la festa de la Conversió de Sant Pau. Enguany el lema de la Setmana és molt expressiu: «El Crist està dividit?» Una pregunta molt interpel·ladora que l'apòstol Pau fa a la Primera Carta als Corintis (1,3).

Convido novament, doncs, a les comunitats cristianes a viure en aquests dies un «ecumenisme espiritual» amb la pregària i un «ecumenisme fraternal» amb actituds de respecte i d'apreciació envers els nostres germans cristians d'altres Esglésies, confessions o denominacions. La nostra diòcesi ja té una tradició d'ecumenisme molt notable.

De fet s'han viscut i es viuen de fa anys trobades, diàlegs i pregàries ecumèniques i, tot i això, ens podem preguntar què en queda de tot això? L'esforç i el camí cap a la unitat, no està tal vegada aturat? La meua resposta és que no ho està. Es tracta d'un camí llarg i no sempre fàcil, però hi estem avançant. Quan em pregunten: «Què en queda dels esforços que hem fet fins ara?», responc: «Queda el respecte, el diàleg i l'amistat.»

Certament hem de ser conscients del molt que hem progressat. El beat Joan Pau II, al voltant del Jubileu de l'any 2000 va parlar de la necessària «purificació de la memòria». Ara bé, com hem de seguir avançant? Intentaré respondre amb algunes afirmacions que el papa Pau VI va fer a Betlem el dia 6 de gener de 1964, aquest mes ha fet cinquanta anys d'aquella històrica visita.

Pau VI des de Betlem va voler adreçar una paraula a Crist, a l'Església i al món. En dirigir-se a Crist ho va fer amb una pregària: «Us prometem, Senyor, viure com a cristians en un esforç continu de docilitat a la vostra gràcia i de renovació de les nostres actituds. Tots nosaltres volem esforçar-nos en fer present en el món el vostre missatge de salvació i d'amor». I va afegir: «Això que diem als catòlics no podem deixar de dir-ho als germans cristians que no estan en comunió perfecta amb nosaltres. A tots se'ns planteja amb claredat que no es pot eludir el problema de la unitat. Estem disposats a prendre en consideració qualsevol mitjà raonable que sigui capaç d'obrir els camins de diàleg, en el respecte i la caritat, en orde a un futur trobament —Déu vulgui que sigui aviat— amb els germans cristians separats encara de nosaltres. L'espera és lleial i cordial.»

Tot referint-se a l'Església, el Papa va dir unes paraules que van ser molts destacades pels mitjans informatius: «No tenim cap altre interès que el d'anunciar la nostra fe. No demanem res més que la llibertat de professar i de proposar a qui ho vulgui, amb tota la llibertat, d'acollir aquesta religió, aquest vincle instaurat entre els homes i Déu per Jesucrist, nostre Senyor.»

En adreçar-se al món, Pau VI es va fer intèrpret del Concili Ecumènic Vaticà II: «Nosaltres —va dir— mirem el món amb una immensa simpatia. Si el món se sent estrany al cristianisme, el cristianisme no se sent de cap manera estrany al món». I va afegir que la missió del cristianisme era «una missió d'amistat entre els pobles de la terra, una missió de comprensió, d'ànim, de promoció, d'elevació i de salvació. Tot això amb un missatge que els cristians creiem que és alliberador».

Si ens esforcem en el compliment d'aquestes tres propostes de Pau VI, podem esperar que la gràcia de Déu generarà nous avenços en el camí cap a la plena unitat dels cristians.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

XAVIER MORLANS

Relectura del Vaticà II

El II Simposi Internacional celebrat amb motiu dels 50 anys del Concili Vaticà II, organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i l'Arquebisbat de Barcelona, es titulava «L'Església del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, signe i instrument de la reconciliació». Mn. Xavier Morlans, professor de la FTC, el valora positivament perquè «es va configurar una visió diacrònica sobre l'origen i la funció de l'Església en el drama de la salvació al llarg de la història, vist des del protagonisme de la Trinitat».

Quina síntesi fa del Simposi?

Una relectura creativa del Concili, que curiosament coincideix molt amb la crida que fa el papa Francesc en la seva darrera exhortació de no adoptar el punt de vista de l'espai (sincronia) —quants som, quin poder tenim, quina visibilitat tenim—, sinó el punt de vista del temps (diacronia): quins processos hem de posar en marxa per a ser fidels al moviment de l'Església com a instrument de la unitat que Déu ofereix al món.

Algun accent especial?

Per exemple, sobre la litúrgia, el teòleg de l'Anselmià de Roma Andrea Grillo va exposar amb molta gràcia com en rigor no es pot parlar d'una essència del ritu, perquè el ritu és un esdeveniment nou cada vegada: la irrupció de Jesús ressuscitat en l'assemblea reunida.

Què vol dir...

Que l'Eucaristia no és un acte de pietat individual o d'exhibició del predicador, sinó un diàleg viu de Déu amb el seu poble, «on són proclamades les meravelles de la salvació i proposades sempre de nou les exigències de l'aliança» (*L'alegria de l'Evangelí*, n. 137). Us imagineu quin dinamisme brollaria de cada assemblea dominical si se celebrés amb aquest esperit?

Oscar Bardaji i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Maria i el camí fosc de la fe

A més de la narració sobre el naixement de Jesús, sant Lluç ens ha conservat també un petit detall preciós de la tradició sobre la infància —un detall en què traspua de manera singular el misteri de Jesús—: Jesús amb dotze anys al temple de Jerusalem.

Sant Lluç descriu la reacció de Maria a la paraula de Jesús amb dues afirmacions: «Els no van comprendre el que els havia dit»; i «La seva mare guardava totes aquestes paraules en el seu cor» (*Lc 2,50-51*). La paraula de Jesús és massa gran de moment. També la fe de Maria és una fe *en camí*, una fe que repetidament es troba en la foscor i, travessant la foscor, ha de madurar. Maria no entén la paraula de Jesús, però la guarda en el seu cor i allí la fa arribar de mica en mica a la maduresa.

Sempre de nou les paraules de Jesús són més grans que la nostra raó. Sempre de nou superen la nostra intel·ligència. La temptació de reduir-les, de manipular-les per fer-les entrar en la nostra mesura, és comprensible. Precisament, la humilitat de respectar aquesta grandesa que, amb les seves exigències, sovint ens supera, forma part de l'exegesi justa. Però Jesús ens considera capaços de grans coses.

Creure significa sotmetre's a aquesta grandesa i créixer a poc a poc cap a aquesta. Maria és presentada per Lluç molt conscientment com aquella que creu de manera exemplar: com la gran creient i com la imatge de l'Església que guarda la Paraula en el seu cor i la transmet.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

Los mejores maestros de gramática

El lenguaje es el mejor juguete que podemos darle a un niño. Es muy curioso comprobar que todos los padres, y especialmente las madres, parece que siguen un código o reglamento preestablecido cuando se comunican con sus hijos. Así, el lenguaje adulto dirigido al niño de 6 meses a 10 años de edad difiere sensiblemente del lenguaje dirigido por el adulto a otro adulto.

También las madres se expresan con una articulación y vocalización más cuidada cuando se dirigen a su hijo. El lenguaje que utilizan es de menor complejidad y muy bien construido desde el punto de vista gramatical (aunque la mayoría de las madres no sean conscientes de ello).

La función principal del lenguaje materno es la de enriquecer y estimular el conocimiento del niño. Cuando la madre habla a su hijo utiliza gran cantidad de frases interrogativas para, de esta forma, provocar abundantes respuestas del niño. Algo similar sucede con los padres varones aunque, no obstante, se observa en ellos una menor capacidad de comprender el lenguaje de sus hijos en comparación con las madres. Pero todos, madres y padres, estamos favoreciendo continuamente el desarrollo del lenguaje infantil, como monitores lingüísticos de los hijos.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

L'alegria de l'Evangelí

Des de l'inici del seu pontificat, hi havia la pregunta sobre el programa del papa Francesc com a bisbe de Roma. Amb aquesta Exhortació apostòlica, publicada en la clausura de l'Any de la Fe (24/11/2013), tenim la resposta: d'una banda, es recullen els treballs del Sínode sobre la Nova Evangelització d'octubre de 2012 —tot i que força austerament, ja que només se citen 28 proposicions de les 58 sinodals!—; i, d'altra banda i amb més força, vol «expressar les preocupacions que el mouen en aquest moment concret de l'obra evangelitzadora de l'Església» (n. 16).

D'aquí sorgeix l'índex de les qüestions que tracta, que són tot un programa i que converteixen aquest text en excepcional pel seu caràcter clar i proper, tant a nivell de contingut com de to, a través de set temes: la reforma de l'Església en clau missionera; les temptacions dels agents pastorals; l'Església com a totalitat del Poble de Déu; l'homília; la inclusió social dels pobres; la pau i el diàleg social; i les motivacions espirituals per a la tasca missionera (n. 17).

Noti's la gran novetat, en presentar aquest programa, com és l'afirmació sobre la importància dels bisbes diocesans, ja que «no és convenient que el Papa reemplaci els episcopats locals en el discerniment de totes les problemàtiques que es plantegen en els seus territoris. En aquest sentit, percebo la necessitat d'avançar en una saludable *descentralització*» (n. 16). Un signe ben palès de l'esperit col·legial d'aquest programa!

Dr. Salvador Pié
Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 20. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Sa 15,16-23 / Sl 49 / Mc 2,18-22]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.
- 21. ■ Dimarts** [He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259).
- 22. ■ Dimecres** [1Sa 17,32-33.37.40-51 / Sl 143 / Mc 3,1-6]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.
- 23. □ Dijous** [1Sa 18,6-9;19,1-7 / Sl 55 / Mc 3,7-12]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu.
- 24. □ Divendres** [1Sa 24,3-21 / Sl 56 / Mc 3,7-12]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors.
- 25. □ Dissabte** [Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,13-19]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.
- 26. ■ † Diumenge vinent**, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 9,1-4 / Sl 26 / 1Cr 1,10-13.17 / Mt 4,12-23 (o bé: Mt 4,12-17)]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I).

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,3.5-6)

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.»

El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

Joan Baptista, herald del Crist, l'Anyell de Déu. Pintura de Murillo, Museu del Prado (Madrid)

[Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 49,3.5-6)

El Señor me dijo: «Tú eres mi siervo, de quien estoy orgulloso.»

Y ahora habla el Señor, que desde el vientre me formó siervo suyo, para que le trajese a Jacob, para que le reuniese a Israel —tanto me honró el Señor, y mi Dios fue mi fuerza—: «Es poco que seas mi siervo y restablezcas las tribus de Jacob y conviertas a los supervivientes de Israel; te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio, / entonces yo digo: «Aquí estoy.» R.

Como está escrito en mi libro: / «Para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios: / Señor, tú lo sabes. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué:

«Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.»

Després Joan testificà:

«He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: «Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant». Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

▶ Comienzo de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,1-3)

Yo, Pablo, llamado a ser apóstol de Cristo Jesús por designio de Dios, y Sóstenes, nuestro hermano, escribimos a la Iglesia de Dios en Corinto, a los consagrados por Cristo Jesús, a los santos que él llamó y a todos los demás que en cualquier lugar invocan el nombre de Jesucristo, Señor de ellos y nuestro. La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,29-34)

En aquel tiempo, al ver Juan a Jesús que venía hacia él, exclamó:

«Este es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo. Este es aquel de quien yo dije: «Tras de mí viene un hombre que está por delante de mí, porque existía antes que yo.» Yo no lo conocía, pero he salido a bautizar con agua, para que sea manifestado a Israel.»

Y Juan dio testimonio diciendo:

«He contemplado al Espíritu que bajaba del cielo como una paloma, y se posó sobre él. Yo no lo conocía, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: «Aquél sobre quien veas bajar el Espíritu y posarse sobre él, ese es el que ha de bautizar con Espíritu Santo.» Y yo lo he visto, y he dado testimonio de que Este es el Hijo de Dios.»

COMENTARI

El baptisme de Jesús segons l'Evangelí de Joan

La figura de Joan Baptista tal com la presenta l'Evangelí de Joan és molt diferent de la figura austera i profètica de Marc i s'allunya encara més de la figura apocalíptica que Mateu i Lluc ofereixen de la mà de la segona font sinòptica (Q). En l'Evangelí de Joan, Joan Baptista és un testimoni que és interrogat per les autoritats de Jerusalem.

Joan Baptista, simplement i senzilla és un testimoni en favor de Jesús, com ho són tantes altres figures de l'AT: Moisès (5,45-47), Abraham (8,56-58) i Isaïes (12,39-41). L'Evangelí de Joan, que es configura com un procés judicial contra Jesús, subratlla que hi ha molts testimonis en favor d'ell.

Ara bé, com tots sabem, en l'Evangelí de Joan Jesús és el protagonista únic i el centre de tota la narració. Fins i tot quan és absent de l'escena, l'atenció l'acapara Jesús. Aquesta centralitat exclusiva de Jesús fa que l'Evangelí de Joan no narri l'escena del seu baptisme. Si Jesús fos batejat per Joan podria semblar que Joan és més important que Jesús o que, almenys, ocupa un lloc més important que Jesús.

Tanmateix, l'Evangelí de Joan ofereix les dades del baptisme de Jesús: l'Esperit que davalla sobre ell en forma de colom, el missatge del cel que Jesús batejarà amb Esperit Sant. És interessant remarcar que aquesta escena donarà peu a una certa tensió entre Joan Baptista i Jesús. Ambdós bategen, en indrets propers (3,22-24). Ara bé, Jesús bateja més que Joan i fa més deixe-

bles que Joan (3,26; 4,1). Jesús està sempre per damunt de Joan (cf. 10,42). L'Evangelí de Joan ve a dir que el baptisme cristià està arrelat en Jesús.

L'escena es clou amb una confessió de fe sorprenent per part de Joan Baptista: «Jesús és el fill de Déu.»

El contingut d'aquesta confessió s'anirà aclarint al llarg de tot l'Evangelí de Joan. Perquè convé tenir en compte que Jesús és el fill de Déu d'una manera molt més íntima i pregona de com ho eren el rei d'Israel, o els profetes o els homes i dones pietosos. Ara bé, al començament de l'Evangelí de Joan, aquesta confessió és com un encapçalament de tota l'obra que n'anuncia el tema central.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 18, a les 10 h. Presideix la sessió constitutiva del nou Consell Pastoral Diocesà.

Aquest diumenge dia 19, a les 10.30 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Pere de Vilamajor.

A les 12 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Antoni de Vilamajor.

A les 13.30 h. Presideix l'acte d'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Julià d'Alfou.

Dilluns dia 20, tot el dia. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Dimarts dia 21, a les 10 h. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris Majors de Catalunya, a Barcelona.

A les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya, a Barcelona.

A les 17 h (tarda i vespre). Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Dimecres dia 22, a les 17 h. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia de la festa patronal a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Dijous dia 23, a les 19 h. Presideix la reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Dissabte dia 25, a les 17 h (tarda i vespre). Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Diumenge dia 26, a les 11 h. Presideix la Missa Estacional amb motiu de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès.

NOTÍCIES

Felicitaçió de Nadal a la Cúria diocesana. El divendres dia 20 de desembre, al matí, va tenir lloc l'acte de felicitació de la diòcesi al Sr. Bisbe. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i vicari general li adreçà

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

- **A Terrassa:**
 - Aquest dissabte dia 18 de gener, a les 17.30 h.** Conferència sobre Ecumenisme, a la Sala Capitular de la Catedral.
 - Dimarts dia 21, a les 21 h.** Pregària Unida a la parròquia de Sant Josep.
 - Dissabte dia 25, a les 20.30 h.** Pregària de Cloenda de l'Octavari: Vespres, presidides per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, a la Catedral.
- **A Rubí:**
 - Dimecres dia 22, a les 20 h.** Pregària conjunta amb l'Església evangèlica, a la parròquia de Sant Pere.
- **A Sabadell:**
 - Aquest dissabte dia 18, a les 18 h.** Pregària: Junts som cridats a ser sants, a l'Església de Crist, de la confessió anglicana (c/ del Sol, 208).
- **A Sant Cugat del Vallès:**
 - Divendres dia 24, a les 21 h.** Pregària ecumènica, a l'Església protestant de Valldo-reix.

les paraules de felicitació. El Sr. Bisbe, per la seva part, agraï la felicitació, fent-la extensiva a tota la diòcesi i demanà una pregària per l'etern descans del cardenal Ricard Maria Carles, mort el dia 17 de desembre.

En la pau de Crist. El P. Antoni Blanch Xiró, de la Companyia de Jesús, morí a Sant Cugat del Vallès el 28 de desembre de 2013, als 89 anys d'edat, 70 de jesuïta i 58 de prevere. Havia estat director del Centre Borja i superior d'aquella comunitat de jesuïtes.

AGENDA

Exposició del Santíssim Sagrament. A la Catedral, els dijous de 18 h a 19.45 h. A l'església de Sant Francesc (Terrassa), els dimecres de 9.30 a 20.30 h.

Litúrgia de les Hores. A la Catedral: els dies feiners, Laudes a les 8.30 h. Els diumenges, Vespres i Exposició del Santíssim Sagrament a les 19 h. A la capella del Santíssim Sagrament (durant el curs). A la parròquia de Sant Pere (Terrassa): els dies feiners, Laudes a les 7.45 h.

Pregària a l'estil de Taizé. Aquest diumenge dia 19 de gener a les 18 h. Lloc: Parròquia de Sta. Maria de Rubí. Divendres dia 31 de gener, a les 21 h. Lloc: Església de Sant Miquel (Parròquia de Sant Pere de Terrassa).

Recessos i Exercicis Espirituals. Aquest diumenge dia 19 de gener (11-18 h): *Recés per a les famílies*. Dirigit pel P. Enrique Martín Baena cpcr. Diumenge dia 16 de febrer (10-14 h): *Recés per a homes*. Dirigit pel P. Enrique Martín Baena cpcr. Del divendres 28 de febrer al diumenge 2 de març: *Exercicis Espirituals per a homes*. Dirigits pel P. Enrique Martín Baena cpcr. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat (Passatge del Remei s/n, Caldes de Montbui). Tels. 938 654 496 i 697 840 559.

Curso de monitores de educación afectiva y sexual. *Aprendamos a amar*. A cargo de la Dra. Nieves González Rico, directora de la Fundación Desarrollo y Persona de Valladolid. Días 8-9 de febrero: *Desarrollo afectivo y sexual*; días 8-9 de marzo: *El arte de comunicarse*; días 5-6 de abril: *El amor y la sexualidad humana*. Horario: sábado de 10.30 a 13.30 h y de 15.30 a 19 h; domingo de 10 a 13 h. Lugar: Colegio Pureza de María (c/ Mercè Villaret 21, 08174 Sant Cugat del Vallès). Inscripciones: tels. 935 830 088 i 629 521 418. Información: catalunya@desarrolloypersona.org

REMAD MAR ADENTRO

Avanzar en el camino ecuménico

Nos encontramos ya dentro de la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos que se celebra cada año del 18 al 25 de enero y que concluye en la fiesta de la Conversión de San Pablo. Este año el lema de la Semana es muy expresivo: «¿Es que Cristo está dividido?» Una pregunta muy interpeladora de Pablo en la primera Carta a los Corintios (1,13).

De nuevo invito, pues, a las comunidades cristianas a vivir estos días un «ecumenismo espiritual» con la plegaria y un «ecumenismo fraternal», con unas actitudes de respeto y aprecio a nuestros hermanos cristianos de otras Iglesias, confesiones o denominaciones. Nuestra diócesis tiene una muy notable tradición de ecumenismo.

De hecho se han vivido y se viven encuentros, diálogos, plegarias ecuménicas y, sin embargo, cabe preguntarse: ¿qué queda de todo ello? El esfuerzo y el camino hacia la unidad, ¿no está acaso parado? Mi respuesta es que no lo está. Se trata de un camino largo y no siempre fácil, pero en el que se está avanzando. Cuando me preguntan: «¿Qué queda de los esfuerzos hechos hasta ahora?», respondo: «Queda el respeto, el diálogo y la amistad.»

Ciertamente hemos de ser conscientes de lo que hemos progresado. El beato Juan Pablo II, en torno

al jubileo del año 2000, habló de la necesaria «purificación de la memoria». Ahora bien ¿cómo hemos de seguir avanzando? Intentaré contestar con algunas afirmaciones que hizo el papa Pablo VI en Belén, el día 6 de enero de 1964, precisamente este mes se han cumplido cincuenta años de aquella histórica visita.

Pablo VI, desde Belén, quiso dirigir una palabra a Cristo, a la Iglesia y al mundo. Al dirigirse a Jesucristo lo hizo con una oración: «Te prometemos, Señor, vivir como cristianos, en un esfuerzo continuo de docilidad a tu gracia y de renovación de nuestras actitudes. Todos nosotros queremos esforzarnos para hacer presente en el mundo tu mensaje de salvación y de amor». Y añadió: «Esto que decimos a los católicos, no podemos dejar de decirlo a los hermanos cristianos que no están en comunión perfecta con nosotros. A todos se nos plantea con claridad que no se puede eludir el problema de la unidad. Estamos dispuestos a tomar en consideración cualquier medio razonable, que sea capaz de abrir los caminos del diálogo, en el respeto y la caridad, en orden a un futuro encuentro —Dios quiera que sea cercano— con los hermanos cristianos todavía separados de nosotros. La espera es leal y cordial.»

Refiriéndose a la Iglesia, el Papa dijo unas palabras muy destacadas por los medios informativos: «No tenemos otro interés que el de anunciar nuestra fe. No pedimos nada, sino la libertad de profesar y de proponer a quien quiera, con toda libertad, acoger esta religión, este vínculo nuevo instaurado entre los hombres y Dios por Jesucristo, nuestro Señor.»

Al dirigir una palabra al mundo, Pablo VI se hizo intérprete del Concilio Ecuménico Vaticano II. «Nosotros —dijo— miramos el mundo con una inmensa simpatía. Si el mundo se siente extraño al cristianismo, el cristianismo no se siente en modo alguno extraño al mundo». Y añadió que la misión del cristianismo era «una misión de amistad entre los pueblos de la tierra, una misión de comprensión, de ánimo, de promoción, de elevación y de salvación. Y todo ello con un mensaje que los cristianos creemos que es liberador.»

Si nos esforzamos en el cumplimiento de estas tres propuestas de Pablo VI, podemos esperar que la gracia de Dios generará nuevos avances en el camino hacia la plena unidad de los cristianos.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa